

РЕШЕНИЕ

№ 2205

гр. Пловдив, 24.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Георги Р. Гетов

като разгледа докладваното от Георги Р. Гетов Административно
наказателно дело № 20225330204033 по описа за 2022 година

Производството е по реда на **чл. 59 и следващите от ЗАНН.**

Образувано е по жалба от Д. С. К., ЕГН: *****, с адрес: ***,
подписана с квалифициран електронен подпис **срещу** Наказателно
постановление № Р-10-51/23.03.2022 г., издадено от М.А.Ф. – *** (***), ***, с
което на основание чл. 221, ал. 1, т. 2 от Закона за публичното предлагане на
ценни книжа (ЗППЦК) на жалбоподателя е наложено административно
наказание „глоба“ в размер на **1 000 (хиляда) лева** за нарушение по чл. 116в,
ал. 2, предл. 1 вр. с ал. 1 от ЗППЦК.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност и за неправилно
приложение на материалния закон при издаването на атакуваното
наказателно постановление (НП). Жалбоподателят твърди да е допуснато
съществено процесуално нарушение поради издаването на НП след
изтичането на едномесечния срок по чл. 52, ал. 1 от ЗАНН. Взема становище,
че по аргумент от чл. 116в, ал. 6 от ЗППЦК гаранцията да може да бъде
разсрочено внасяна чрез удържането ѝ от страна на дружеството от
дължимото възнаграждение в полза на лицето, избрано за член на
управителния орган на публичното дружество. Поддържа, че по този начин
целта на закона е изпълнена. Аргументира тезата си с обстоятелството, че
преди внасянето на гаранцията не е получавал възнаграждение като *** на
***, тъй като това възнаграждение да е било удържано за покриването на
размера на гаранцията. Моли наказателното постановление да бъде отменено.
В условията на евентуалност претендира да е налице хипотеза на маловажен
случай на административно нарушение. С писмено становище с вх. №
70086/02.09.2022 г. поддържа възраженията си по жалбата. В съдебно

заседание, редовно призована, жалбоподателката не се явява и не се представлява.

Въззиваемата страна се представлява от *** А. Г., който оспорва жалбата и поддържа наказателното постановление. В съдебно заседание заявява, че поддържа писмените бележки, подадени по първоначално образуваното дело пред Софийски районен съд, изпратено по подсъдност на Районен съд – Пловдив, като в същите се взема становище за неоснователност на възраженията по жалбата. Моли наказателното постановление да бъде потвърдено. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателствени материали, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Жалбата е подадена от Д. С. К., спрямо която е наложена имуществената санкция, следователно от лице с надлежна процесуална легитимация. Екземпляр от наказателното постановление е връчен на жалбоподателката на 28.03.2022 г., установено от приложеното известие за доставяне и от справката от главен *** на „Български пощи“ ЕАД на лист 9 от делото (с вх. № 65266/12.08.2022 г.). Жалбата е подадена чрез административнонаказващия орган (АНО) на 11.04.2022 г. и е приета в КФН с рег. № 91-01-123/11.04.2022 г., поради което 14-дневният срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН е спазен, а жалбата е **допустима**. Разгледана по същество, същата е **основателна**, макар и на различни от изложените в нея основания, поради което атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено по следните съображения:

От фактическа страна съдът приема за установено следното:

Дружеството *** било акционерно дружество със специална инвестиционна цел и било вписано в регистъра по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗКФН под № ***.

На 29.06.2021 г. било проведено редовно общо събрание на акционерите на ***, на което било гласувано решение по т. 10 от дневния ред жалбоподателката Д. С. К. да бъде избрана за *** на ***.

Решението за избирането на жалбоподателката К. за *** на *** било вписано в търговския регистър и регистър на ЮЛНЦ на дата 09.07.2021 г.

На 06.08.2021 г. жалбоподателката К. внесла сумата от 600 лева, представляваща гаранция за управлението ѝ по чл. 116в, ал. 2 от ЗППЦК като *** на *** по смисъла на ЗППЦК. Гаранцията жалбоподателката внесла с преводно нареждане № IS22I1218000 по банкова сметка на *** в „Първа инвестиционна банка“ АД, в което посочила като основание: „*гаранция за управление по чл. 116в от ЗППЦК*“.

Свидетелката В. П. С. – *** в отдел *** към дирекция *** в управление *** на ***, извършила документа проверка на дружеството ***, при която приела, че жалбоподателката не е спазила 7-дневния срок по чл. 116в, ал. 2 от ЗППЦК за внасяне на гаранцията за управлението си.

На 29.09.2021 г. свид. С. съставила Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с № Р-06-844/29.09.2021 г. против жалбоподателката К., в нейно присъствие и в присъствието на двама свидетели. Препис от акта бил връчен на жалбоподателката срещу разписка.

Въз основа на така съставения АУАН и на останалите материали по административнонаказателната преписка било издадено обжалваното в настоящото производство наказателно постановление.

По доказателствата:

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните гласни доказателствени средства, както и на писмените доказателства по делото.

Съдът дава вяра на показанията на свид. В. П. С.. От тях се установяват констатациите на свидетелката при извършената проверка, а именно, че жалбоподателката Д. С. К. е избрана за *** на *** и че същата не е внесла гаранция за управлението си в 7-дневен срок, считано от датата на проведеното Общо събрание, на което е гласуван изборът ѝ. От показанията на свид. С. се установяват и обстоятелствата по съставянето на АУАН, като свидетелката пояснява, че актът е съставен в присъствието на жалбоподателката и последната не е направила възражения в момента на предявяването му. Показанията на свид. С. се ползват с доверие от съда, тъй като са проверени по делото при съпоставката им със събраните писмени доказателства. Свидетелските показания се ценят и за добросъвестно дадени от незаинтересовано лице, което към момента на разпита си не е служител в ***, от което учреждение е органът, издал наказателното постановление.

От Протокол от редовно общо събрание на акционерите на *** от 29.06.2021 г., т. 10 се установява, че жалбоподателката Д. С. К. е избрана за *** на *** с решение на Общото събрание на акционерите, взето с гласове, представляващи 50,58 % от капитала.

От справка в Търговския регистър и регистър на ЮЛНЦ по партидата на *** се изяснява, че изборът на жалбоподателката Д. С. К. за *** на *** е вписан в регистъра на дата 09.07.2021 г.

От преводно нареждане за кредитен превод с № IS22I1218000 от 06.08.2021 г. при „Първа инвестиционна банка“ АД, клон София се установява, че жалбоподателката К. е внесла сумата от 600 лева, представляваща гаранция за управление по чл. 116в от ЗППЦК, по сметка на *** на дата 06.08.2021 г.

От Учредителен протокол на *** от 04.02.2008 г., т. 5 се изяснява, че определеният от Общото събрание на акционерите размер на гаранцията за управлението е тримесечното брутно възнаграждение на членовете на Съвета на директорите. Изяснява се още и че месечното възнаграждение на членовете на Съвета на директорите, на които не е възложено управлението на дружеството, е 200 лева.

От Заповед № 3-181/12.07.2021 г. на заместник-председател, ръководещ

управление „Надзор на инвестиционната дейност“ на КФН, т. 1.1.11 се установява, че АУАН е съставен от надлежно оправомощено лице, което е действало в рамките на своята материална и териториална компетентност. Компетентността на административнонаказващия орган произтича пряко от разпоредбата на чл. 222, ал. 1 от ЗППЦК.

При така установените факти съдът приема следното от **правна страна**:

Актът за установяване на административно нарушение е съставен от оправомощено лице, предявен е за запознаване със съдържанието му на нарушителя и му е връчен препис срещу разписка. В шестмесечния срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН е издадено и обжалваното наказателно постановление от материално и териториално компетентен орган.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за допуснато съществено процесуално нарушение поради издаването на наказателното постановление след изтичането на едномесечния срок по чл. 52, ал. 1 от ЗАНН за произнасяне от наказващия орган, считано от получаването на административнонаказателната преписка. Действително от материалите по делото се доказва срокът да не е спазен, поради което е допуснато нарушение на процедурните правила от наказващия орган. Неправилна обаче е оценката за правните последици, които жалбоподателят обвързва с факта на така допуснатото нарушение. Същото не е от категорията на съществените, тъй като не ограничава процесуалните права на жалбоподателя, включително правото му на защита, нито пречатства съдебния контрол и възможността за разкриване на обективната истина по делото. Посоченият едномесечен срок по чл. 52, ал. 1 от ЗАНН е инструктивен и неспазването му не обуславя основание за отмяна на наказателното постановление, в който смисъл е и трайната съдебна практика - така *Решение № 1624 от 13.07.2018 г. по к.а.н.д. № 1295/2018 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 2339 от 12.11.2018 г. по к.а.н.д. № 2704/2018 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 546 от 09.03.2012 г. по к.а.н.д. № 3403/2011 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив.* Същественото обстоятелство е, че НП е издадено в рамките на 6-месечния давностен срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН, тъй като с изтичането на същия би се погасило правомощието на държавата да наложи на дееца административно наказание с наказателно постановление. В случая този срок е спазен.

По приложението на материалния закон съдът намира, че от събраните и проверени по делото доказателства по категоричен начин се установява, че жалбоподателката К. е избрана за *** на ***, на публично дружество по смисъла на чл. 110 от ЗППЦК – ***. Последното е дружество със специална инвестиционна цел, вписано под № *** в регистъра по чл. 30, ал. 1, т.3 от ЗКФН. Следователно в обективната действителност са осъществени фактите от хипотезата на нормата по чл. 116в, ал. 2 от ЗППЦК и в тежест на жалбоподателката е възникнало материалноправното задължение в 7-дневен срок от избора си да внесе гаранция за управлението си. Начинът на

изпълнение това задължение е регламентиран в разпоредбата на чл.116в, ал.3 от ЗППЦК, като гаранцията се внася в левове, а размерът ѝ се определя от общото събрание на акционерите и не може да бъде по-малък от 3-месечното брутно възнаграждение на лицата по чл. 116в, ал. 1 от ЗППЦК.

На следващо място от обективна страна по делото е установен и конкретният размер на гаранцията за управлението, определен от общото събрание на акционерите на ***. Съгласно т. 5 от учредителния протокол на *** от 04.02.2008 г. гаранцията за управлението на всеки от членовете на Съвета на директорите е в размер на тримесечното им брутно възнаграждение. В същата точка от дневния ред е решено и месечното възнаграждение на членовете на Съвета на директорите, на които не е възложено управлението на дружеството, да бъде 200 лева. От писмо с изх. № 8/06.08.2021 г. от М.Т., *** на ***, т. 1 се установява, че след първоначалното му определяне размерът на месечното брутно възнаграждение от 200 лева не е променян. При тези факти се налага извод, че размерът на гаранцията за управлението на членовете на Съвета на директорите на *** е 600 лева, представляващ тримесечното брутно възнаграждение от по 200 лева месечно.

По делото е доказано, че от обективна страна жалбоподателката К. е внесла гаранция за управлението си и в пълен размер от 600 лева в банка на територията на страна съгласно чл. 116в, ал. 4 от ЗППЦК. От приетите като писмени доказателства платежно нареждане за кредитен превод с наредител Д. С. К., с получател на плащането *** и с основание за превода – „*гаранция за управление по чл. 116в от ЗППЦК*“, както и от извлечение от банкова сметка на публичното дружество се доказва, че жалбоподателката е внесла тази гаранция на дата 06.08.2021 г.

В тази част административнонаказващият орган е направил обосновани фактически изводи, съответстващи на събраните доказателства. Така изяснените обстоятелства не са и спорни по делото, като жалбоподателката не отрича нито датата, на която е внесла гаранцията за управлението си, нито възникването на задължение за такова действие. Въпреки това съдът приема, че при правилно установена фактическа обстановка административнонаказващият орган е допуснал неправилно приложение на материалния закон при издаването на обжалваното наказателно постановление. Със същото жалбоподателката е наказана за административно нарушение, **извършено на 07.07.2021 г.** в гр. Пловдив – така изрично на страница 4, абзац втори от НП, както и страница втора. Съдът приема, че неправилно е определена датата на извършване на нарушението, като в резултат жалбоподателката е санкционирана за дата, на която нарушението все още не е било извършено.

Съгласно чл. 116в, ал. 2 от ЗППЦК гаранцията за управлението се внася в 7-дневен срок от избирането на членовете на управителния орган на публичното дружество – в случая с дружеството *** този срок започва да тече от избирането на членовете на Съвета на директорите. При определянето на датата на извършване на нарушението наказващият орган се е ръководил от

датата на проведеното Общо събрание на акционерите на *** на 29.06.2021 г. По този начин обаче неправилно са игнорирани общите правила на Търговския закон по раздел IX от глава четиринадесета от закона за решенията на органите на акционерното дружество. Съгласно разпоредбата на чл. 231, ал. 4 от ТЗ решението за избор и освобождаване на членове на съветите на дружествата има действие *от вписването му в търговския регистър*. Съдебната практика по приложението на разпоредбата както на ВКС, така и на административните съдилища в страната е трайна и последователна в разбирането си, че вписването в регистъра е условие за влизане на решението в сила и представлява този елемент, който завършва фактическия състав по избора на член на Съвета на директорите на акционерното дружество - така *Решение № 435 от 03.12.2021 г. по к.а.н.д. № 398/2021 г. на Административен съд – Стара Загора; Решение № 1213 от 01.10.2021 г. по к.а.н.д. № 1535/2021 г. на Административен съд – Варна*.

Вписването на решението за избор в търговския регистър не се извършва единствено с цел публичност, макар да изпълнява и такава функция. Законодателят изрично е придал на вписването и конститутивно правно действие. Следователно едва от този момент настъпват окончателните правни последици, а изборът се счита за извършен. До момента на вписването на решението за избор на членове на съвета на директорите е налице един незавършен фактически състав. Същевременно юридическият факт, който поражда задължението за внасяне на гаранция за управлението, е именно изборът за член на управителен орган на публично дружество по смисъла на ЗППЦК. Понятието „избиране“ е превратно и изолирано тълкувано при издаването на наказателното постановление. След като изборът не е завършен и не са настъпили окончателните му правни последици, то липсва легално основание, а дори противоречи и на правилата на формалната логика да се изисква от едно лице да внесе *предварително* гаранция, след като от гледна точка на действащия в страната правен ред то все още не е избрано за член на орган на управление на дружеството. Наказващият орган, без правно основание за това, е придал предварително изпълнение на неписаното решение за избор на жалбоподателката К. за *** на ***.

Конститутивното, а не единствено декларативно действие, което има вписването в търговския регистър и регистър на ЮЛНЦ на решението за обстоятелствата по чл. 231, ал. 4 от ТЗ е изяснено и в *Решение № 149 от 04.10.2013 г. по търг. д. № 1181/2011 г. на ВКС*, допуснато до касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 1, т. 1 от ГПК именно по материалноправния въпрос поражда ли правно действие неписаното в търговския регистър решение относно обстоятелствата по чл. 231, ал. 4 от ТЗ.

По тези съображения съдът приема от правна страна, че 7-дневният срок за жалбоподателката К. за внасяне на гаранцията за управлението ѝ е започнал да тече от деня, следващ деня на вписването в търговския регистър и регистър на ЮЛНЦ на решението на общото събрание на акционерите. От служебно изготвената справка по партидата на търговеца *** се установява,

че решението за избор на жалбоподателката К. за *** на *** на това дружество е вписано в регистъра на 09.07.2021 г. Следователно срокът за внасяне на гаранцията за управлението ѝ е изтичал на 16.07.2021 г., а нарушението е извършено на 17.07.2021 г., тъй като последният ден от срока е присъствен ден. Макар гаранцията да е внесена след този срок, то с наказателното постановление жалбоподателката К. изрично е наказана за деяние от 07.07.2021 г., към който момент нарушението не е било извършено, а деецът е могъл правомерно да внесе гаранцията.

В производството по раздел V от глава трета на ЗАНН районният съд действа като въззивна инстанция. Определянето за пръв път със съдебното решение на нова дата на извършване на нарушението, за която до момента жалбоподателката **не се е защитавала**, би представлявало съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. В случая датата на извършване на нарушението обективно попада *след*, а не преди приетата в наказателното постановление, поради което жалбоподателката не се е бранила по такова обвинение от фактическа страна. С наказателното постановление на дееца се налага административно наказание за извършено нарушение, което представлява единствено от време, място и начин на извършването му. С обжалваното НП жалбоподателката К. е *преждевременно* наказана за несъставомерно деяние, което с оглед описаните му признаци от обективна страна /дата на извършване/ не представлява административно нарушение.

По тези съображения съдът приема, че наказателното постановление е издадено при неправилно приложение на материалния закон, поради което трябва да бъде отменено.

С оглед изхода на делото и основателността на жалбата право на разноски би имал единствено жалбоподателят, който обаче не е поискал овъзмездяване на сторени разноски в процеса, нито е доказал извършването на такива. По тези съображения разноски не следва да се присъждат в полза на никоя от страните.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 вр. с ал. 3, т. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № Р-10-51/23.03.2022 г., издадено от М.А.Ф. – ***, ***, с което на Д. С. К., ЕГН: *****, с постоянен адрес: *** на основание чл. 221, ал. 1, т. 2 от ЗППЦК е наложено административно наказание „глоба“ в размер на **1 000 (хиляда) лева** за нарушение по чл. 116в, ал. 2, предл. 1 вр. с ал. 1 от ЗППЦК.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба на основанията, посочени в Наказателно-процесуалния кодекс, по реда на Административнопроцесуалния кодекс пред Административен съд – Пловдив

в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните, че решението е постановено.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____